Het rijk van de duizend jaren

De afgrond (1)

De beschrijving van het rijk van de duizend jaren is een onderdeel van het Bijbelboek Openbaring. In Openbaring 20 vinden we 10 verzen die hierover gaan. Strikt genomen is dit het enige wat we erover vinden in de gehele Bijbel. Misschien dat er andere Bijbelboeken zijn die ernaar verwijzen, maar het is dan altijd maar de vraag of het over dit rijk gaat.

Vaak wordt het rijk van de duizend jaren gezien als het sluitstuk van de geschiedenis, althans door degenen die de duizend jaren nog 'letterlijk' nemen. Op andere interpretaties ga ik in deze studies niet in. Of het werkelijk het einde van de geschiedenis is, het Koninkrijk van de Heere Jezus dat Hij vervolgens aan de Vader overgeeft (1 Kor. 15:24), valt maar te bezien. Mij lijkt dat dit niet klopt om diverse redenen, al is het alleen al dat er nog twee hoofdstukken volgen in Openbaring.

Dikwijls ook wordt er gesproken over het duizendjarig vrederijk. Jesaja 11 (bijvoorbeeld) wordt dan ingelezen in Openbaring alsof het over een en hetzelfde gaat. Duizendjarig vrederijk is een veelgehoorde term, maar hij is niet Bijbels. Het is een samenstelling van twee verschillende zaken, waarvan men uitgaat dat het een en hetzelfde is.

Het eerste kenmerk van het duizendjarige rijk is de binding van de satan in de afgrond. Dat wordt zo expliciet beschreven en met zoveel nadruk, dat dit wel een essentieel kenmerk van dit rijk moet zijn. Zeker niet onbelangrijk is ook dat hij aan het eind van de duizend jaren ook weer wordt losgelaten en dat er vervolgens dus nog meer dingen gebeuren. Dat alleen al is voldoende om te zien dat de duizend jaren niet het einde zijn. De duizend jaren zijn niet het begin van een nieuwe schepping; ze lijken veeleer op het einde van de oude schepping. Het lijkt erop dat het de zevende dag van de oude schepping is, waarna dan pas een nieuwe schepping aanbreekt.

> '*En ik zag een engel neerdalen uit de hemel uit de hemel met de sleutel van de afgrond en een grote ketting in zijn hand. En hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan en bond hem voor duizend jaar en wierp hem in de afgrond en sloot hem daarin op en verzegelde die boven hem, opdat hij de volken niet meer zou misleiden, totdat de duizend jaar tot een einde gekomen zouden zijn.*' (Opb. 20:1-3).

Het lijdt geen enkele twijfel wie er hier wordt gebonden en opgesloten. Dat is de aloude slang. In Genesis 3:1 wordt hij geïntroduceerd als degene die onmiddellijk Gods Woord in twijfel trekt met alle ellende die er volgt van dien. De slang is de draak, die het onderwerp is in Openbaring 12. Voor alle duidelijkheid wordt eraan toegevoegd dat de draak, de oude slang, de duivel zelf is, de satan. Zesduizend jaar heeft hij zijn gang kunnen gaan om zijn verderfelijke werk uit te voeren en de mensen te misleiden. Nu zien we hoe er aan die periode voor duizend jaar een einde gaat komen en hij met een keten gebonden door moet brengen in de afgrond die zelfs van boven verzegeld wordt.

Bij een sleutel en een ketting hebben we allemaal een beeld. Daar is de tekst ook voor bedoeld. We moeten ons een visueel plaatje vormen van hoe de grote tegenstander gevangen wordt gezet. Dat ons mentale plaatje misschien niet hetzelfde is als de veel grotere en machtigere werkelijkheid erachter, doet niet ter zake. Laat het zo zijn dat de satan zich niet laat binden met menselijke ketenen die uit metaal zijn gesmeed, dan nog betekent het niet dat er geen andersoortige ketenen zijn, bij God bekend, waardoor hij wel gebonden kan worden.

De satan wordt gebonden en in de afgrond geworpen. De afgrond is de vertaling van het Griekse woordje *abussos.* Alleen Lukas en Paulus gebruiken dit woord een enkele keer. Verder komen we het alleen in Openbaring tegen en het is leerzaam om daar wat nader naar te kijken.
De verdeling van het woord *abussos* in Openbaring is als volgt.

abussos in Openbaring

9:1 '*En de vijfde engel blies op de bazuin en ik zag een ster uit de hemel op de aarde gevallen. En hem werd de sleutel van de put van de AFGROND gegeven*.'

9.2 '*En hij opende de put van de AFGROND en er steeg rook op uit de put als rook van een grote oven. En de zon en de lucht werden verduisterd door de rook van de put.*'

9:11 '*En zij hadden een koning over zich, de engel van de afgrond. Zijn naam is in het Hebreeuws Abaddon en in het Grieks heeft hij de naam Apollyon.*'

11:7 '*En wanneer zij hun getuigenis volbracht hebben zal het beest, dat uit de AFGROND opkomt, oorlog met hen voeren en het zal hen overwinnen en hen doden*.'

17:8 '*Het beest dat u gezien hebt, was en is niet; en het zal opkomen uit de afgrond en naar het verderf gaan. En zij die in het land wonen[1], van wie niet van de grondlegging van de wereld de naam geschreven staat in het boek des levens, zullen zich verwonderen als zij het beest zien, dat was en niet is, hoewel het er toch is.*'

20:1 '*En ik zag een engel neerdalen uit de hemel met de sleutel van de AFGROND en een grote ketting in zijn hand*.'

20:3 '*[…] en wierp hem in de afgrond en sloot hem daarin op en verzegelde die boven hem, opdat hij de volken niet meer zou misleiden, totdat de duizend jaren tot een einde gekomen zouden zijn. En daarna moet hij een korte tijd worden losgelaten*.'

De teksten van hoofdstuk 9 en 20 vertonen een opvallende gelijkenis. In 9:1, 2 en 11 is er sprake van een sleutel van de put van de afgrond waarmee die geopend wordt. De sleutel is in de hand van een ster, naar mijn idee een engel, die door Johannes gezien wordt. De put wordt geopend en sprinkhanen worden losgelaten met het doel om degenen die in het land wonen te pijnigen. De koning van deze schare verderfelijke wezens wordt bij name genoemd. Hij heet Abaddon in het Hebreeuws; in het Grieks is dat Apollyon.

In hoofdstuk 20 ziet Johannes ook een sleutel in de hand van een engel. Hoewel de sleutel en de ketting aanvankelijk bedoeld zijn om de draak te binden en op te sluiten, wordt hij daarna toch weer voor een korte tijd losgelaten om de volken te verleiden. Ook de draak wordt uitvoerig bij name genoemd: draak, slang, duivel en satan.

We moeten opmerken dat hoewel het beest en de satan kennelijk een gemeenschappelijke gevangenis delen, zij niet een en dezelfde zijn. Het beest dat uit de zee opkomt (Opb. 13:1) ontving van de draak zijn macht en zij zijn dus niet dezelfde. Het beest is een werktuig in de handen van de draak om strijd te voeren tegen de heiligen en degenen die in het land wonen te verleiden om hem en de draak te aanbidden (Opb. 13:4, 8).

De middelste twee teksten, 11:7 en 17:8, zijn ook gerelateerd. In 11.7 zien we hoe het beest dat uit de afgrond opkomt de twee getuigen overwint. In 17:14 zien we daarentegen de overwinning van het Lam over het beest.

---

[1] Ik beschouw 'zij die in het land wonen' als de juiste vertaling en ik zal hierom consequent deze vertaling gebruiken in plaats van 'zij die op de aarde wonen'. Voor een uitvoerige onderbouw hiervoor zie het hoofdstuk in Studies in Openbaring op kleronomia.nl.